

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/143/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206761
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617206761.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Y. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX P. Z. XXX, v konaní o zaplatenie sumy 13.202,14 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/159/2017-65 zo dňa 15. januára 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/159/2017-65 zo dňa 15. januára 2018 vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách prvoinštančného konania, p o t v r d z u j e .

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

V nenapadnutej časti z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/159/2017-65 zo dňa 15. januára 2018 n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.526,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13.202,14 Eur od 08.09.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.).

2. Citujúc ustanovenia § 52 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. konštatoval na základe vykonaného dokazovania, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 308870 uzavretej dňa 09.05.2016, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 14.600 Eur na refinancovanie iných úverov. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver, spolu s dojednaným úrokom vo výške 7,9 % ročne, splatiť v 96 splátkach vo výške 206,65 Eur mesačne, so splatnosťou k 25. dňu v mesiaci a s konečnou splatnosťou 8 rokov od splatnosti prvej splátky, najneskôr do 27.05.2024. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 8,32 %, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov predstavovala 9,93 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť, predstavovala 19.838,40 Eur. Podľa článku 2.8 písm. a/ obchodných podmienok žalobcu pre úvery občanom, za zmenu okolností, za ktorých došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere, sa považuje nezaplatenie ktorejkoľvek čiastky dlžnej podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote splatnosti. Podľa článku 2.9.1 obchodných podmienok žalobcu pre úvery občanom, ak nastane akákoľvek zmena okolností, môže banka vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru. Doručením výzvy na predčasné splatenie úveru sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere (istina aj príslušenstvo) stanú splatné okamžite alebo v deň, určený bankou vo výzve adresovanej

klientovi. Z prehľadu splácania mal súd preukázané, že žalovaný zaplatil žalobcovi spolu 2.546,96 Eur, z ktorých bola suma 1149,10 Eur započítaná na úrok, suma 1397,86 Eur na istinu. Posledná úhrada bola zaplatená dňa 26.07.2017. Podľa prehľadu omeškaných splátok sa žalovaný dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 25.05.2017. Dňa 25.05.2017 žalobca upozornil žalovaného na možnosť predčasného zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, v prípade neuhradenia sumy dlžných splátok a zmluvnej pokuty vo výške 236,74 Eur. Keďže žalovaný si svoju povinnosť uhrádzať riadne a včas dojednané splátky neplnil, čo nebolo medzi stranami sporu sporné, žalobca ho, po predchádzajúcom upozornení na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, dňa 28.08.2017 vyzval na splatenie zostávajúcej nesplatennej časti úveru s príslušenstvom do 07.09.2017. Žalovaný svoju povinnosť zaplatiť žalobcovi nesplatenú istinu úveru vo výške 13.202,14 Eur a úrok z úveru, vyčíslený ku dňu splatnosti úveru vo výške 317,12 Eur nesplnil, na základe čoho okresný súd žalobe v uvedenej časti vyhovel. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania, nakoľko sa žalovaný dostal s plnením svojho peňažného dlhu voči žalobcovi do omeškania; súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 7,66 Eur vyčíslený v žalobe ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (t.j. ku dňu 28.08.2017) a odo dňa nasledujúceho po predčasnej splatnosti úveru, (t.j. odo dňa 8. 9. 2017) do zaplatenia vo výške 5 % ročne. Spolu súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.526,92 Eur (istina vo výške 13.202,14 Eur spolu s úrokom vo výške 317,12 Eur a úrokom z omeškania vo výške 7,66 Eur). Okresný súd žalobu zamietol v časti, v ktorej si žalobca uplatňoval úroky z omeškania z úrokov, nakoľko Občiansky zákonník neumožňuje priznať príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z úrokov a na podporu svojho právneho záveru poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/111/2016 zo dňa 24.08.2016. Rovnako zamietol žalobu v časti nároku na zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 29.08.2017 do 07.09.2017, ktoré si žalobca uplatnil z istiny vo výške 13.202,14 Eur. Okresný súd zamietol podanú žalobu aj v časti úrokov uplatnených za obdobie po splatnosti úveru, t. j. od 08. 09.2017 do zaplatenia, pričom poukázal na stav, keď zmluvný úrok ako odplata (cena) veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha veriteľovi len za dojednanú dobu poskytnutia úveru. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky predstavujú osobitnú peňažnú náhradu, súvisiacu s poskytnutím finančných prostriedkov, pričom sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, na základe čoho žalobcovi neprislúchalo právo na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po splatnosti úveru.

3. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako plne úspešnej sporovej strane (neúspech žalobcu bol v danom prípade len v časti príslušenstva žalovanej istiny) priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby (výrok II.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe vyhovie v plnom rozsahu a zaviazá žalovaného k povinnosti uhradiť žalobcovi dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rovnako k náhrade trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

5. K uplatneniu zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení poukázal odvolateľ na výklad ustanovenia § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, § 506 a § 497 Obchodného zákonníka. Nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Podľa komentára IURA EDITION, z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchyľne. Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru, je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je samozrejme rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade. Vychádzajúc z obsahu § 497 Obchodného zákonníka, obsahom záväzku dlžníka nie je len vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, ktorý nemá vplyv na omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. V tejto súvislosti poukázal na názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017 zo dňa 31.01.2017. V odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu je uvedené, že odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Aj v zmysle rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/23/2017 zo dňa 29.11.2017, úrok z

úveru je cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy nedohodli niečo iné. Odvolací súd tu pri výklade podmienok uvedených v § 565 Občianskeho zákonníka - pri vyhlásení úveru za predčasne splatný, vychádzal z výkladu, že odstúpenie od úverovej zmluvy a jeho účinky a dôsledky sú upravené priamo v Obchodnom zákonníku, preto je potrebné na ich posúdenie aplikovať § 565 Občianskeho zákonníka a § 351 Obchodného zákonníka a priznať veriteľovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 6 a § 13 zákona č. 129/2010 Z. z. Oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy, nevylučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu - odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie, tak aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinnosti, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Aj podľa rozhodnutí českých súdov, dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj v prípade spotrebiteľského vzťahu, a to podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe. K uplatnenému nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z úrokov (z úveru) poukázal na rozhodovaciu prax súdov, najmä na rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/542/2016 zo dňa 13.06.2017 a sp. zn. 43Co/19/2017 zo dňa 29.11.2017, v zmysle ktorých, ak je dlžník v omeškaní so splatením peňažného záväzku, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania, pričom súčasťou sumy vyplývajúcej z úverovej zmluvy, ktorú má dlžník vrátiť, je nielen istina úveru, ale aj dohodnuté úroky.

6. Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný, výzvu na vyjadrenie k odvolaniu prevzal dňa 24.04.2018.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku, ktorým okresný súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V nenapadnutej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

10. Zmluvný vzťah, od ktorého v danom prípade žalobca odvodzoval svoj žalobný nárok (Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.05.2016) bol uzavretý medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery (žalobca) a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver mimo rámca akejkoľvek obchodnej či inej podnikateľskej činnosti (žalovaný). Žalovaný mal v zmysle ustanovení zákona v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požíval zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu.

11. K odvolacej námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po splatnosti úveru krajský súd uvádza, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala. Najvyšší súd SR konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98). V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 182/2011).

12. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd uvedený v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014).

13. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa rozhodnutia okresného súdu, ktorý nepovažoval za dôvodný nárok žalobcu v časti nároku na úrok z omeškania z vyčísleného úroku vo výške 288,55 Eur od 29.08.2017 do zaplatenia s poukazom na to, že veriteľ nemá právo nárokovať si voči dlžníkovi príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z dohodnutých úrokov, pretože Občiansky zákonník takýto postup neumožňuje.

14. Problematikou zákonného príslušenstva z príslušenstva pohľadávky sa zaoberal Veľký senát Obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR vo svojom rozhodnutí 35Obo/101/2002 zo dňa 24.03.20014. Keďže právna úprava, z ktorej vychádzal, je obsahovo zhodná so slovenskou úpravou, odvolací súd pri posudzovaní prejednávanej veci vychádzal z jeho právnych záverov, t.j. podľa štandardného výkladu podaného súdnou praxou vo vzťahu k definícii príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorú sa v zmysle tohto ustanovenia a v návaznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania z dojednaných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník mu túto možnosť nepriznáva. Inak povedané, ani Občiansky zákonník nezakotvuje majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak sa teda rozumie pohľadávkou v zmysle úpravy obsiahnutej v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka istina (plnenie z hlavného peňažného záväzku), potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť aj z dikcie ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Názor, že možno priznať úrok z omeškania z príslušenstva pohľadávky, odôvodnený len úpravou obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka by totiž bez väzby na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novo vzniknutou samostatnou pohľadávkou. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občiansko-právnym záväzkom, pomenováva príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu (s plnením hlavného peňažného záväzku) žiadať vedľa istiny.

15. Nakoľko odvolanie žalobcu v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, a to

aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá úspechu žalobcu v spore a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

16. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Presentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

18. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).